

TODD KEISLING

Ž
DÁBLŮV
POTOK

DĚSIVÁ PRAVDA LEŽÍ POHŘBENÁ POD HOROU KOSTÍ...

**ĎÁBLŮV
POTOK**

DEVIL'S CREEK

Copyright © 2020 by Todd Keisling

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

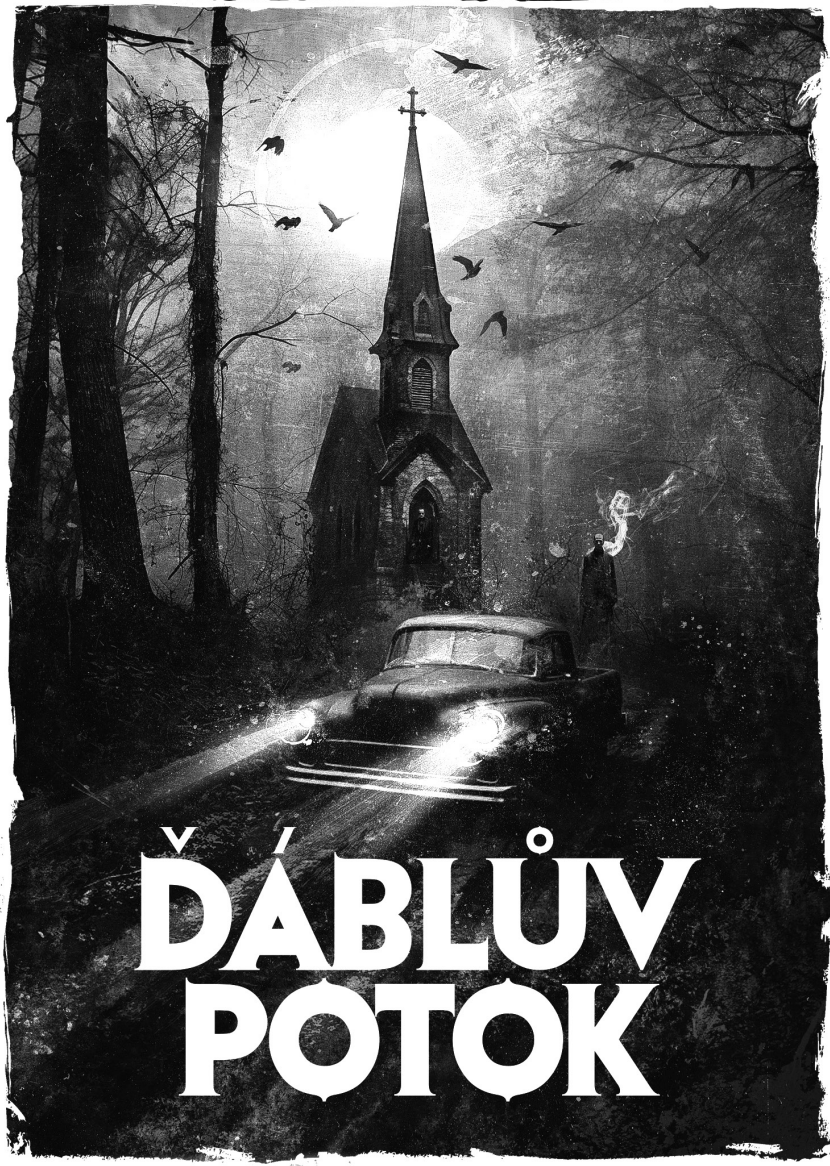
Translation © Kristýna Kučerová, 2023

Cover © Dark Crayon, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3975-2 (pdf)

TODD KEISLING

ĎÁBLŮV POTOK

přeložila Kristýna Kučerová

FOBOS

Věnováno památce
Franka Michaelse Erringtona
a Matta Molgaarda.
Scházíte nám.

PRVNÍ ČÁST

STARÁ VÍRA

U Staufordu v Kentucky

1983

PRVNÍ KAPITOLA

Slunce se sklánělo k západnímu obzoru, barvilo les lomenými oranžovými plameny a Imogene Tremlyová v hloubi duše věděla, že než se rozední, bude pastor po smrti. Modlila se za tento den, modlila se, aby i ostatní prozřeli, a nakonec se dočkala. Kdysi dávno by nejspíš řekla, že za to vděčí Pánu, nyní však tuto jistotu neměla.

Dnes totiž nedokázala s určitostí říct, kdo naslouchá jejím modlitbám, které šeptala do tmy ve chvílích, kdy si připadala nejzranitelnější. Po hrůzách, jichž byla svědkem v Církvi svatých hlasů našeho Pána, nemohla Imogene s neochvějnou vírou prohlásit, že její bůh je dobrotivý.

Vyslyšené modlitby? Ne. Dnes se na ni prostě konečně usmálo štěstí, jelikož i ostatní sebrali odvahu, aby se po jejím boku postavili otci Jacobovi. Bála se jediné věci – že čekali příliš dlouho, než se odhodlali k činu, a že dětem v Jacobově pekelné kongregaci už není pomoci.

Auto se zachvělo a nadskočilo, když na silnici k Ďáblovu potoku vjeli do výmolu. Henry Prewitt prosvištěl plnou rychlostí zatáčkou a od skřipajících pneumatik létal štěr.

Jerry Tate se k nim naklonil ze zadního sedadla. Byl bledý, pevně tiskl rty a znepokojeně se mračil. „Bože, Henry. Chceme tam dojet celí, je ti to jasné?“

Henry zatal zuby, sevřel volant a řízl další zatáčku. Jerry se našťavně opřel a zaryl prsty do opěradla jeho sedačky.

Ve zpětném zrcátku se zableskly přední světlomety pronikající pod večerním šerem. Pár metrů za nimi jela Maggie Greenová v rezavém pick-upu značky Ford a konvoj uzavíral Roger Billings ve staré dodávce Dodge. Na cestě za svým osudem se kolona proplétala lesem v národním parku Daniela Boona a s démonickou zuřivostí rozrývala starou příjezdovou cestu.

Imogene se ohlédlá přes rameno na zadní sedadlo. Jerry vypadal, že bude každou chvíli zvracet, Gage Tiptree se jí podíval do očí, ale neřekl ani slovo.

I přes Jerryho protesty oba věděli, že je jedno, jak rychle Henry jede, protože to pořád nestačí.

„Stejně si myslím, že jsme měli jít na policii. Aspoň bychom na to teď nebyli sami.“

Henry promluvil jako stroj a jeho hlas připomínal vánek v kukuřičném šustí: „Už jsme to zkusili, a nebylo to k ničemu. Bojí se ho stejně jako my. Je to jenom na nás.“

V toyotě rachotící na štěrkové cestě se rozhostilo ticho. Imogene v hloubi duše věděla, že Jerry má pravdu – ano, měli se ještě jednou, naposledy obrátit na policii –, jenomže pravdu měl i Henry. Kolikrát se pokoušeli upozornit na noční aktivity otce Jacoba? Kolik anonymních hlášení o zneužívání a znásilňování dětí by bylo potřeba, aby policie začala konečně jednat?

Až *moc*, pomyslela si Imogene. *A k tomu pár mrtvých dětí.* Když si představila svého vnuka Jackieho na kamenném oltáři otce Jacoba, sevřel se jí žaludek. Zamrkala, aby ten děsivý obraz zapudila, upřeně se zadívala na cestu a na mysl se jí samovolně vrátily otázky, co všechno mohla udělat, aby zvrátila vývoj událostí. Kdyby se jí rozsvítilo dřív, možná by si její dcera nenechala od Jacoba vymýt mozek.

Imogene zavřela oči a v duchu si vyčínila. *Co se stalo, stalo se. Lauře už není pomoci, ale možná se dá zachránit malý Jackie.*

Henry zpomalil a zastavil u kruhového objezdu. Do úzké mýtiny v lese se zařezávaly dvě vyjeté koleje, které po několika metrech mizely v zatáčce, kde štěrkovou cestu pohltila přerostlá vegetace. Tady se každý návštěvník vždycky otočil. Ale ti, kteří sem patří, vědí kudy dál.

Imogene otevřela oči. Stezka se před nimi rozevírala jako ústa, která je chtějí spolknout. Po necelém kilometru se cesta nořila do rokle, kudy tekł potok k řece Cumberland. Na druhou stranu se dostanou po dřevěné lávce, kterou před lety postavili.

Odtamtud už by se každému náhodnému návštěvníkovi otevřel výhled na několik chatk z lepenky a plechu. I oni tam dřív bydleli, i oni prodali veškerý majetek kvůli Jacobovým vizím, i oni vyměnili svůj privilegovaný život plný hříchu za zbožnost a úctu.

Za vesničkou les ustupoval mýtině, v jejímž středu se zvedal vrch zvaný Kalvárie. Nahoře se nacházelo samotné srdce náboženské komunity Jacoba Masterse, nabílený kostelík s černou věžičkou. A dole, v jámě pod kostelem, hluboko v nitru prohnílé země najdou toho odporného hajzla.

Imogene se rozbušilo srdce. Sáhla do kabelky a vytáhla otcův revolver. Udivilo ji, jak je ta drobná věcička těžká, a doufala, že dnes zúročí tátovy lekce.

Henry zaparkoval a vypnul motor. Otevřel kufr a otočil se k mužům na zadním sedadle. „Jestli to chce někdo z vás vzdát, nebudu vám to mít za zlé.“

Jerry a Gage se na Henryho mlčky podívali. Imogene neuniklo, že na sebe kývli, jako by stvrzovali tichou dohodu starých přátel. *Dotáh- nou to do konce.*

„Genie?“ oslovil ji Henry. „A co ty?“

Imogene si položila tátův revolver do klína a nepřítomně hladila nabítý bubínek.

„Jacob mi odvedl Lauru a já nic neudělala, protože mi tvrdil, že je to boží vůle. U vnuka tu samou chybu neudělám. Nesmí ho dostat. Nesmí dostat žádné z našich dětí. Nic jiného už nám nezbylo. A jestli dnes pohlédnu do tváře Stvořiteli, alespoň budu vědět, že jsem udělala všechno, co bylo v mých silách, abych své chyby napravila.“

Její slova zůstala viset ve vzduchu jako ozvěna kostelních zvonů. Všichni věděli, že nabídka Henryho Prewitta byla zbytečná; nikdo z nich se nemůže vrátit, i kdyby chtěli sebevíc. Vždyť i oni to dopustili. Dnes večer zaplatí za své hříchy, ať už to dopadne jakkoliv.

Imogene otevřela dveře, čímž prolomila ticho. Srdce jí vyskočilo až do krku, když zaslechla nízký hrdelní zpěv. Mezi jednotlivými verši se ozývalo švitoření dětských hlásků.

„Už to začalo,“ zašeptala.

Muži vystoupili z auta. Henry se na ni ohlédl a zachmuřil se. Věděl, že tohle břímě ponesou sami.

Vytáhl brokovnici a nabil.

„Tak to skončíme.“

DRUHÁ KAPITOLA

1

Jacob Masters stál na prahu svého kostela a shlížel dolů z kopce na ráj, který tady stvořil. Jeho lid pěl, bezpočtem různých jmen vzýval svého nového Pána a připravoval se na obětování. Jejich děti – *jeho* děti – se přidaly a sladkými andělskými hlásky vyzpěvovaly zapomenutá slova boží. Opřel se o zárubeň a zavřel oči, vychutnával si vánek, který ševalil ve stromoví a šeptal mu do uší jako boží hlas. *Psst, říkal ten hlas. Vdechuj to. Pojmi to vše do sebe. Tohle je tvá vůle. Tvá vůle a staré zvyky jedno jsou.*

Jeho vůle.

Ano. Kdo jiný by se všeho vzdal kvůli svému stádu? Ten falešný bůh staufordských bezvěrců určitě ne. Zapomněli na staré zvyky, uvěřili podvodníkovi a uzurpátorovi, který je odvedl od očištěného Písma. Odpadlíci, co vyměnili víru krve a ohně a jazyků za pokrytecké, farizejské učení. Pro ně je hřích jen metaforou a ďábel pouhým příznakem, kterého si sami stvořili, nic než skrytý pokus nacpat do hlav všech členů kongregace ty jejich psychologické žvásty a lži.

Cesta vyvolených je pozlacena ohněm, ukuta v krvi a vede přes kosti zatracených. Lid staufordský se upamatuje na staré zvyky. Brzy.

To mu řekl jeho nový Pán, otevřel mu oči a ukázal pravdu, kterou Jacob spatřil přímo před sebou. Úpadek a zmar moderní společnosti všude kolem sílí a bují jako rakovina. Jak by mohl zůstat stranou a dovolit, aby tahle špína zaplavila zemi?

Kolik času promarnil, když vedl své stádo na scestí?

Jacob otevřel oči. *Už dost*, pomyslel si. *Je na čase vrátit se ke starým zvykům.* Z hloubi paměti se vynořila píseň jeho mládí, slova ho šimrala v hrdle, až nakonec neodolal a propůjčil jim svůj hlas.

„Dej mi tu starou víru,“ zpíval tiše, „je pro mě dobrá dost.“

Pod kopcem, kde mýtina ustupovala stromům, se ze stínu vynořila světélka a zpěv sílil. Při pohledu na šarlatové postavy vycházející z lesa se Jacob usmál.

Na jeho okraji stálo šest členů kongregace v červených rouchách, která si během přípravy na dnešní den vlastnoručně obarvili. Šarlat je symbolem jejich oběti, již vzdají hold svému novému Pánu. Na cestu ke kostelu si posvítí lucernami a za nimi budou kráčet jejich synové a dcery oděni v bílém.

Jehňátka moje, pomyslel si Jacob a vychutnával si napětí, které cítil v černých kalhotách. Zajel si rukou do rozkroku a zatajil dech. Jeho jehňátka. Taková škoda, že se s nimi bude muset brzy rozloučit, vždyť jsou ještě maličká, jenže jejich Pán má stejné potřeby jako on. *Koneckonců i já jsem jen jeho sluha*, pomyslel si.

Oběť je přece středobodem starých zvyků. Oběť a velké utrpení.

Zpěv zesílil, když se zbývající členové Jacobova stáda vynořili z lesa. Tváře jim zářily ve světle luceren. Zaradoval se. Jeho stádo, jeho děti, všichni jsou tu, aby přihlíželi, jak jejich tvrdá práce nese ovoce. Dnešní večer a pak i každý další je přivede o krok blíže k novému světu. K novému ráji na zemi, v němž už nebudou žádní neznabozi a heretici.

Právě zde, kde poprvé zaslechl šepot pravdy jediného pravého boha, se stane apoštolem svého Pána a spasitelem svého stáda.

Jacob poklekl ve dveřích a pohladil holou půdu u svých nohou. Zabořil ruku do hlíny a vnímal nepatrné vibrace země a boha, který dří-má uvnitř. Když z ní vytáhl prsty, všiml si, že se mu kolem prsteníčku obtočila tlustá žízála. Zvedl ruku k očím a usmál se. Byla to nabídka.

„Bud' vůle tvá, můj Pane, má láska, mé světlo.“ Strhl žížalu z prstu, kroutící se konec si strčil mezi zuby a polovinu ukousl. Druhá polovina mu spadla k nohám a svíjela se ve vyhloubeném důlku. Vychutnával si hořkou, kovovou chuť na jazyku a v duchu poděkoval bohu za jeho dar. Žížala se stočila a hledala úkryt v nakypřené půdě. Pozoroval ji, dokud nezmizela, a spolkl tu pozemskou špínu, co měl v ústech.

Vládu získáme pouze krví. Rozdrásej jejich těla ve svitu měsíce, ať jejich krev odplaví zatracené.

To promlouval Pán a Jacob se poprvé skutečně cítil jako pravá ruka boží. Až příliš dlouho poklekal před falešnou modlou, každou neděli dopoledne se díval, jak se ti pokrytci trousí do kostelních lavic, chválí svého Pána, a přitom v sobě skrývají tytéž hříchy, jimiž pohrdají u druhých. Jejich čas se nachyluje. Ach ano, jejich čas přijde s vlnou krve tak mocnou, že si v ničem nezadá s velkou potopou ze Starého zákona.

Oběť plodí oběť. Změna se kuje v bolesti. Spása nevzejde z lenosti, ale z očištného ohně utrpení. Staré zvyky požadují oběť a prolitou krev. Než tato noc skončí, Jacob Masters bude mít obojí. Dá-li bůh.

2

„Ale mami, já mám strach.“

Laura Tremlyová shlédla na Jacka a stiskla mu ruku. Její jehňátko mělo pořád strach, neustále zpochybňovalo její víru a přesvědčení. Usmála se a v duchu si přála, aby ho jejich nový bůh umlčel jednou provždy.

Brzy, chtěla mu říct. Dnes večer si tě znovu vezme Jacob a já se tě zbavím.

Místo toho ale Laura začala chlapce šeptem uklidňovat: „Strach je hříchem srdce. Buď silný pro svého Pána, už jsme o tom přece mnohokrát mluvili.“

Jack zamrkal, aby zastavil slzy, a otřel si obličej rukávem svého roucha. Pokradmu pohlédl na ostatní děti, hledal u nich útěchu, ale jejich oči byly upřené do země.

Laura pozorně hleděla na synovu tvář a pokoušela se z ní něco vyčíst. Zdalipak uposlechne otce Jacoba? Udělá, co se mu řekne, i ve chvíli nebezpečí? Přijme ho jejich bůh jako vhodnou obětinu?

Ale no tak, miláčku, tvá mysl se opět toulá.

Jacobův hlas se jí ozval v hlavě jako šepot tichého vánku v chladné letní noci. Laura zavřela oči a usmála se, protože v těle ucítila blažené teplo. Vždycky věděl, co říct, a nemusel přitom pronést ani slovo. Takovou měl moc. Viděl do ní a vrhal světlo do nejtemnějších koutů jejího srdce. Ne aby ji odhalil nebo zesměšnil, ale aby očistil jejího ducha a navrátil jí celistvost.

Má vůle a staré zvyky jedno jsou, říkal jí. A ona se mu oddala, protože si to přál. Odevzdala mu svého syna jako všichni ostatní. A udělá to znovu, naposledy, dnes večer.

Jsme tvoji, pomyslela si a upírala zrak ke kopci, ke svému Spasiteli. *Dávám ti svůj život a dávám ti našeho syna. Vezmi si ho, jako sis vzal mě.*

Vybavila si Jacobovu tvář, která na ni shlíží, a znovu v hlavě uslyšela jeho hlas: *Jak si přeješ, ovečko drahá.*

Laura zavřela oči, nasála vzduch mezi zuby a další vlna tepla se jí rozlila až do břicha a mezi nohy.

„Tvá vůle,“ zašeptala, „a staré zvyky jedno jsou, můj drahý.“

Jack jí stiskl ruku, čímž ji vrátil do kruté reality těla a hříchu. „Mami?“

Pohlédla na syna a hryzla se do rtu tak silně, až si prokousla kůži. V ústech ucítila teplo s příchutí mědi.

„Mlč. Tvůj čas se blíží. Cožpak to nechápeš?“

Jackovi se do očí nahrnuly slzy. „Mami...“

Jenže ona už ho neposlouchala. Byl její součástí, to ano, ale pouze dočasnou, jen kus masa a krve, který vzešel z jejího těla. Přijdou další děti. Modlila se, aby dokázaly být vděčnější za oběti, které se odevzdaly před nimi.

Na vrchu Kalvárie Jacob pozvedl paže, aby uvítal své děti. Přicházely domů.

„Pojďte ke mně, jehňátka moje,“ zvolal a jeho hlas se nesl s větrem mezi listím a větvemi, letěl na křídlech ptáků, ozýval se v bzučení hmyzu. Podle vůle nového Pána byl Jacob Masters všude, byl jedním s přírodou, jedním se zemí, jedním s jejich srdci.

Laura Tremlyová šklubla rukou svého syna a vlekla ho na kopec, vstříc jeho osudu. Jack vykřikl bolestí i hrůzou, prosil matku, aby se zastavila, ale ona ho neslyšela. Upírala zrak na svého Pána, svého Spasitele, svého milence. *Buď vůle tvá.*

Jacob na ni pohlédl a oči mu zářily ve slábnoucím světle. Usmál se.

3

Když se mu matčiny prsty zaryly do zápěstí, Jack Tremly sebou cukl. Očima hledal útěchu u sestry Susan, jejíž bledou tvář, napolo skrytou pod bílou kápí roucha, ozářilo světlo z matčiny lucerny.

Susan Prewittová vycítila jeho zoufalství. Nesklopila zrak před jeho vyděšeným pohledem, ale neodvážila se cokoli říct. Její oči mluvily za ni: *Smiř se s tím. Co jiného se dá dělat?*

Jack s rozbušeným srdcem hledal v jejím poklidném obličejí odpovědi, o nichž věděl, že tam nejsou. Podíval se na ostatní děti v rouchách. Chuck, Stephanie, Bobby a Zeke vypadali stejně klidně jako Susan, ale v jejich očích se zračila tatáž hrůza, která mu svírala srdce.

V několika uplynulých týdnech, kdy na ně pomalu začala doléhat tíha skutečnosti, se Jack odvážil matky zeptat na to, co sama nazývala „záležitostmi církve“. Ona tyto otázky pokládala za hřích, přestupek, který bude soudit jejich nový Pán. Trest na sebe nenechal dlouho čekat. Jack měl na těle stále stopy po prutu, kterým ho sešvihala; týden musel spát na břiše.

„Bolest, kterou cítíš, jsou jen a jen tvoje hříchy, Jackie. Vzpomeň si na to, až na tebe přijde řada u oltáře.“

Při vzpomínce na ten den ho začaly svědit jizvy na zádech. Toužil se vrátit do časů, kdy ještě bydleli ve městě, on chodil do školy a do kostela vyráželi jenom v neděli. To bylo předtím, než pastor Jacob „procitl“. Předtím, než k němu promluvil bůh a nařídil mu, aby shromáždil své stádo.

Jack si to kázání pamatoval a stále viděl před očima matku, která se vrhla na zem, svíjela se v agonii a mumlala slova, jimž nerozuměl. Tehdy Jack vlastně také procitl, ale ze zcela jiných důvodů. *Máma už není máma*. Tahle slova mu zněla v hlavě, když ho teď Laura Tremlyová táhla s sebou na Kalvárii.

„Ne, mami, *ne* –“

Svět explodoval, když mu Laura vlepila pořádnou facu. Slova mu zamrzla v hrdle. Do očí se mu nahrnuly slzy, tvář ho pálila, ale když se na ni podíval přes skelný závoj smutku, v duchu si řekl, že nebude brečet. Tentokrát ne.

„Náš bůh nenávidí ufnukance, dítě. Jsi součástí něčeho mnohem většího. Proč to nedokážeš pochopit?“

Jack bojoval s nutkáním dát se s křikem na útěk. Otočil se k úbočí kopce. Jenže kam by mohl utéct?

Les se táhl na kilometry daleko a bez baterky, kterou by si posvítil na cestu, by se určitě ztratil. Jacob by ho našel, jak bloudí po lese, a pak by teprve přišlo zúčtování.

Laura mu neurvale nasadila kápi a otřela mu slzy z tváře.

„Buď tím synem, kterého jsem měla mít,“ zašeptala. „Předstup před boha důstojně.“

Sevřela mu zápěstí a vlekla ho na kopec. Zpěv kongregace, která kráčela za nimi, zesílil.

4

Kostel svatých hlasů našeho Pána, který tvořila jediná místnost, vznikl jako svatyně pro víru Jacobova dědictví; tehdy byl bůh ještě nahoře na nebesích a nikdo ho nikdy nespatriil. Pastor Thurmond Masters dštil z kazatelny plamenná slova o zatracení, až ho z toho málem ranila mrtvice, zatímco jedna členka kongregace falešně hrála na pianino skladbu Starý tvrdý kříž.

Ach, ty staré časy dávno předtím, než Jacob zaslechl hlas nového Pána, který nepřicházel shůry, ale zevnitř. Jacob převzal žezlo po otcově smrti, odhodlaný dovést své stádo ke spáse, nasměrovat církvev do země zaslíbené, ale brzy zjistil, že jejich skromný svatostánek celou tu dobu stojí přímo nad příbytkem jejich nového Pána. Jeho hlas vycházel z nitra země a z toho vibrujícího hučení se Jacobovi tráslý kosti a drkotaly zuby.

Bůh uvnitř, pomyslel si a sledoval věřící, kteří zaplňovali kostel do posledního místečka. Jejich lucerny ozářily puklinu v zemi před nimi. *Nahoře lži, dole láska*.

Uvítal je v sále, který se stane jejich spásou. Právě tady poprvé zaslechl Pána, který k němu promlouval šepem zdola, z podzemní jeskyně tak prázdné jako jejich srdce.

Jacob zvedl paže. „Vítejte, bratři a sestry. Všichni jste vítáni. Než zahájíme tuto radostnou událost, požádám sestru Tremlyovou, aby nás vedla v modlitbě.“

Z hrdel mužů a žen v sále se draly výkřiky: „Amen.“ Sestra Laura Tremlyová sklonila hlavu, kápě roucha vrhla stín na její obličej. Jacob zašeptal slova, která naplnila její hrdlo, a oba pak promluvili jako jeden.

„Požehnej nám, ó Pane, při této významné události, kdy tě uctíme krví, abychom očistili své špinavé duše. Požehnej nám, až ti tam dole odevzdáme svá těla, osvobod' nás od tohoto pozemského pekla a zasej sémě ráje. Kéž staré zvyky vedou naše ruce, kéž spatříme lži zde nahoře a poznáme lásku tam dole. Amen.“

„Amen,“ zopakoval Jacob. „Děkuji ti, sestro Tremlyová, za toto krásné požehnání.“ Po špičkách opustil pultik, který mu sloužil jako kazatelna, a obešel díru v zemi. Shromáždění ho následovali a pophupovali se při tom jako pomalá vlna, která se chystá narazit do lavic. Kostel zaplnilo dusné horko, viselo jim nad hlavami v hustém oblaku, který vysával vlhkost z jejich pórů. Po čelech i tvářích jim stékaly krůpěje potu.

Jacob Masters čekal u rozsedliny v zemi. Vycítil, že stádo baží po jeho slovech, cítil bolest jejich duší, a to mu vykouzlilo úsměv ve tváři. *Můj pohár přetekl*, pomyslel si a zvedl ruce do vzduchu.

„Musím se vám vyzpovídat, bratři a sestry.“ Položil si ruku na srdce a sklonil bradu. „Zhřešil jsem. Jsem hříšník. Mé hříchy mnou proudí jako vzácná krev starých časů a s každým úderem srdce přichází další hřích, stejný jako ten první. Mnoho let jsem byl ztracen, učil jsem víru svého otce a jeho otce, ale pak jsem uslyšel pravdu.“

„Aleluja!“

„Děkuji ti, bratře Adamsi. Aleluja. Dlouhé roky mě učili, že bůh je nahoře a využívá svého zástupce z masa a kostí, aby nás soudil. Bůh ticha. Nepřítomný bůh. *Líný* bůh. Ve chvíli, kdy jsem ho potřeboval, kdy jsem pochyboval o své víře v tohoto boha lhářů, jsem neslyšel nic, jen nehybný vzduch a tlukot hříchu ve mém srdci. Bůh mého otce neposlouchal, bratři a sestry. Nikdy neposlouchal a nikdy poslouchat nebude.“

„Amen,“ neslo se kongregací, která se kolébala do rytmu jeho slov. Jacob se usmál. *Jsou tvoji*, řekl mu jeho Pán. *Vždycky byli*.

„A já padl na kolena přímo v tomto domě, v domě, který postavil můj otec, v domě vybudovaném ve jménu jejich boha! Každý trám,

každé prkno tu položili jeho jménem. Promluvil snad ke mně tento falešný bůh, bratři a sestry? Ne, nepromluvil. Dítě z jeho vlastního stáda, posel jeho víry toho nebyl hoden.“ Jacob ukázal na temnou díru v zemi. „Ale tehdy, mé ovečky, jsem zaslechl hlas jiného boha. Jediného pravého boha. A zjistil jsem, že jsem se modlil špatným směrem. Náš nový Pán nemlčel, bratři a sestry. Ne, tento bůh naslouchá...”

Učinil krok nad jámu, ale nepropadl se. Kráčel vzduchem, pár centimetrů nad trhlinou, čímž si od svého stáda vysloužil užaslé výkřiky i provolávání slávy.

„Tento bůh naslouchá a tento bůh odměňuje. Ano, bratři a sestry, promluvil ke mně jediný pravý bůh, tak prostě jako já teď hovořím k vám, a řekl mi, abych na tomto kopci vystavěl nové království, království, z něhož se bude šířit nový svět. Náš nový Pán mi vyprávěl o starých zvycích, které jsou základem naší víry, a právě proto jsme se tu dnes večer sešli, mí bratři. Zúrodníme tuto zemi krví vyvolených, aby zde mohlo zakořenit nové království.“

Ukázal nejprve na strop a pak na prohlubeň pod svýma nohama. „Nové lži jsou nahoře, stará láska dole. Chci slyšet vaše aleluja, bratři a sestry.“

Kongregace propukla v radostný jásot a směsice jejich božských hlasů nevelebila nebesa nad jejich hlavami, ale zemi pod jejich nohama. Jacob zavřel oči a hltal jejich chválu. Jejich pot a podřízenost chutnaly božsky. *Takhle se musel cítit Ježíš*, napadlo ho.

Ušklíbl se. Sladké vědomí tiché nadřazenosti, pohled na zástup následovníků, kteří se mu odevzdávají. Cožpak by si mohl nechat tento pohár sebrat od úst? Nikdy. Ten náhradník z masa a kostí, narozený z falešného boha Jacobova otce, musel být úplný blázen.

Jacob roztáhl paže v gestu, jímž se vysmíval starému kříži visícímu nad vchodem, ještě chvílku počkal a pak se zadíval na tváře lidí, kteří mu provolávali slávu.

„Sdílím vaši radost, bratři a sestry. Dnes večer společně zrodíme nový svět. Dnes večer utrhneme ovoce ze zakázaného stromu a budeme se dívat, jak hnije v zemi.“ Otočil se k řadě žen v červených rouchách. „Sestro Tremlyová, sestro Prewittová, sestro Tiptreeová, sestro Greenová, sestro Billingsová a sestro Tateová. Mé drahé. Vás šest bylo vyvoleno – díky vaší víře a plodnosti. Ulehl jsem s vámi a zasel sémě zúctování. Dnes sklídíme plody vašich lůn a obětujeme je našemu novému Pánu.“

Šest matek odvětilo: „Tvá vůle a staré zvyky jedno jsou, otče Jacobe.“

„Dáte mi svá jehňátka?“

„Ano, otče Jacobe.“

„Staniž se,“ prohlásil a mávl na muže u dveří. „Jáhne Jonesi, jáhne Cronere, byli byste tak laskaví a spustili pro jehňátka žebřík?“

Shromáždění se rozestoupilo, aby uvolnilo cestu dvěma mužům s telecím výrazem, kteří nesli starý rezavý žebřík. Uctivě pokývli na Jacoba a spustili žebřík do jámy.

„Děkuji vám, mí bratři.“

Jacob s uspokojením poručil vzduchu, aby se pod jeho chodidly rozestoupil. Klesal dolů jako anděl, jehož křídla nadnáší cosi mnohem většího, než je on sám. Chlapec na kraji díry, Lauřino jehňátko, malý Jackie, sklonil hlavu. Jejich pohledy se střetly a Jacob na zlomek vteřiny pocítil neklid. Křik ozývající se z temných komnat jeho srdce, jekot, který ho donutil se zastavit... jenomže ten křik přicházel sešora, zvenku, zpoza zdi kostela. Pak zařval někdo další, nad hlavou mu zaduněly kroky a vzápětí se ozval výstřel.

Odpadlíci, volal chraplavým hlasem jeho Pán. Jacob Masters neztrácel čas. Natáhl ruku, chytil Lauřina syna za nohu a strhl ho s sebou dolů do temnoty.

TŘETÍ KAPITOLA

1

Brokovnice Henryho Prewitta rozčísila noc a broky se jako krupobítky snášely na hlavy jeho bývalých přátel. Ten rámus Imogene vylekal, takže málem upustila revolver. Nahoře na Kalvárii je nikdo nečekal, lesem prošli bez komplikací. V zapadajícím slunci ani nepotřebovali baterky. Zpěv jejich bývalých bratrů a sester je provedl divočinou.

Imogene stála u lesa, kde se podrost potkával s travou na neudržované cestě vedoucí k pahorku, a dívala se, jak se jejich hlavy šokovaně otáčejí. Zvedla zbraň a natáhla kohoutek, ale při pohledu na vyzáblou tvář člověka na okraji shromáždění zaváhala. Byl mladý, odhadovala ho tak na osmnáct a neznala ho. Tolik jich konvertovalo, do starého bílého kostela se už skoro nevešli. V duchu zaslechla hlas svého otce. *Pamatuj si, Genie, to už nejsou tví bratři a sestry. On jim provedl hrozná věci a jejich duše jsou tak pošpiněné, že už pro ně není cesty zpět.*

Henry nabíjel brokovnici a Maggie vypálila varovný výstřel. Imogene sledovala, jak sebou ostatní při té ráně cukli, a odolala nutkání zacpat si uši. Nejspíš z toho bude mít nadosmrti tinitus.

„Vyklidte kostel,“ křičela Maggie. „Propusťte naše vnoučata.“

„Jdi se vycpat i s tím svým rouháním, kurvo.“

Jáhen Croner vyšel z otevřených dveří s prstem zdviženým v obviňujícím gestu. Imogene střelila pohledem po Gageovi, který ho zachytil a zamračil se. Robby Croner býval podsaditý chlapík, kterého od infarktu dělila poslední dvě jídla, a míval tak obrovské břicho, že se ani nedokázal předklonit. Za tu dobu, co žili v exilu, zhubl minimálně o devadesát kilo. To vyzáblé stvoření, které k nim nyní scházelo z kopce, už skoro nebylo ani člověk, jen kostra obalená trochou masa a zahalená v rouchu. Kůže na krku mu plandala jako mech na usychajícím javoru.

„To by stačilo, Robby.“ Gage zvedl loveckou pušku. „Nechceme ti dělat problémy. Ani tvým lidem. Chceme jen ty děti.“

Robby Croner jim plivl k nohám. „Tady nejste vítání. Otec Jacob vás nevyobcoval jen tak pro nic za nic. Nemáme čas se zahazovat s nevěřícími.“

„Jen jim to řekni, jáhne.“

Imogene pohlédla na kopec. Jedna z nových farnic, obézní žena, kterou neznala, na ně pokřikovala z bezpečí kostelních dveří. „Správně, hříšníku! My se vás nebojíme.“

Jerry Tate vyšel z křoví a napřáhl ruku k dávnému příteli. „Podívej, Robby, my chceme jen svoje vnoučata. Pošli je sem a my zas odejdeme. Nikomu se tady nemusí nic stát.“

Jáhen Croner se zašklebil a oči mu zaplály éterickým odstínem modři. Ať už ten šílený pastor z kopce vykopal cokoli, sežralo jim to nejen těla, ale i mozky. Tohle není jejich kamarád Robby, ale pouze stín muže, jímž býval, jen loutka, která tancuje, jak její pán píská, a navíc pěkně do rytmu.

Robby si je měřil jednoho po druhém. „A v tom se právě pleteš, Jerry. Ty ses sice od učení našeho dobrého Pána odvrátil, ale to neznamená, že není pravdivé. Tady se *musí* někomu něco stát. Bez prolité krve nebude žádné nové království.“

„Kristepane, Robby, posloucháš se vůbec?“ Roger Billings vyšel z lesa, sklonil pušku a dál hovořil na starého kamaráda, s nímž chořoval na ryby. „Jacob ti do hlavy nacpal samé lži. Je to nebezpečný člověk. Cožpak to nevidíš?“ Roger zvedl pohled k davu před kostelem. „*Nikdo z vás to nevidí?*“

„Vidíme to, co náš dobrý Pán chce, abychom viděli, a já vidím jen lži rouhačů a kurev. Vidím jen lži falešného boha.“ Jáhen Croner sáhl do rukávu svého roucha. „Jeho vůle a staré zvyky jedno jsou.“

Kongregace souhlasně zvolala jako jeden muž: „*Jeho vůle a staré zvyky jedno jsou.*“

Jerry se nechal rozptýlit zlověstným pokřikem, takže si nevšiml čepele v Cronerově rukávu. I Imogene odvrátila zrak, z toho disharmonického zpěvu jí naskakovala husí kůže a z napětí, které se vznášelo ve vzduchu, se jí sevřelo srdce. Ve dnech, které přijdou, po celý zbytek života si Imogene Tremlyová bude tento večer stále dokola přehrávat v hlavě a ptát se, zda byl někdo z nich připraven na to, co se mělo stát.

Jáhen Croner vytáhl nůž. Maggie vykřikla, Jerry i Roger zvedli ruce, jako by se mu chtěli postavit na odpor. Henry a Gage sklonili zbraně a mlčky, šokovaně přihlíželi tomu, čeho se stali svědky.

Jáhen Robby Croner, kdysi význačný člen staufordské obchodní komory a bohabojný křesťan, si přiložil zubaté ostří ke krku. Z nosu

i uší mu vytékal mrtvolně černý hnis, z koutků očí se řinuly slabé pramínky. Usmál se na ně a Imogene měla na zlomek vteřiny pocit, že pod zkřivenou maskou, kterou měl nyní místo tváře, vidí muže, jehož kdysi znala.

„Buď vůle tvá, můj Pane.“

„Počkej...“ prosil ho Gage, ale jeho slova zanikla v Maggiině jekotu.

Robby Croner si vrazil čepel do hrdla a ruce mu zalil proud krve. Prořízl si krk až k ohryzku a pak se zhroutil na zem. Svět se přestal otáčet, vzduch se zastavil, cvrčci ztichli a z otevřené rány v hrdle jejich přítele se valila zčernalá krev.

Imogene se do úst dral výkřik, možná by našla i ztracený hlas, nebytí toho, co následovalo. Věřící z Církve svatých hlasů našeho Pána následovali jeden po druhém příkladu jáhna Cronera. Každý si z roucha vyňal nůž a podřízl si vlastní hrdlo.

Křik dětí se nesl nad padajícími těly shromážděných až dolů pod kopec. Imogene měla najednou srdce až v krku. *Jackie! Dobrý bože, prosím, Jackie ne!*

Strach zmizel, když se rozběhla nahoru ke kostelu. Přátelé na ni volali, aby se zastavila, ale ona je nechtěla poslouchat. Je tam Jackie – a všichni jejich vnuci – a ona tomu šílenci nesmí dovolit, aby jim ublížil.

Imogene překračovala zakrvácená těla svých bývalých přátel a modlila se, aby nebylo příliš pozdě.

2

Jack se pokoušel rozkoukat v přítmí. Seshora z trhliny sem dopadalo trochu světla, ale všude kolem byly jen stíny a kdesi pod nimi otec Jacob. V tom světelném závoji tančila zrnka prachu, Jack sledoval, jak dopadají k zemi, kde spatřil úlomky jakýchsi starých keramických nádob. Chtěl se posunout, aby lépe viděl, ale při každém pohybu mu levou paží projela ostrá bolest. Bolelo to tak moc, až vykřikl do tmy, ale jeho hlas zanikl v prázdnotě, utlumený dusivým tichem.

„Tady tě nikdo neuslyší, Jackie. Jsi tu jenom s námi. Se svým novým bohem.“

Prázdnotu ozářila modrá jiskra. Otec Jacob byl sotva třicet centimetrů od něj. Chlapec se díval na starého pastora, který prstem zažehl pár svící. Bez zápalek, bez zapalovače, pouhým prstem. Jackovi ztuhla krev v žilách.

Kouzlo, pomyslel si.

Žádné kouzlo, dítě. Jen síla. Síla krve a oběti. Síla našeho Pána, která se zhmotnila v mém těle.

Slova otce Jacoba se mu nahrnula do hlavy jako černý hukot. Jack sebou cukl a zatřásl hlavou, aby se toho příšerného zvuku zbavil, ale Jacob dál setrval v jeho hlavě a zbavoval ho vůle, duše, ducha. Jack cítil, jak se vzdaluje, uvězněný ve vlastním těle, a místo něho se tu objevuje něco úplně jiného. Così beztvareho, neforemného, nekonečného. *Stín*, pomyslel si.

Jack se odvrátil od otce, kterého měl před sebou, a pokoušel se vymanit svou mysl z Jacobova vlivu. V mihotajícím se světle svíci spatřil neuvěřitelné věci. Kresby na stěnách, staré nápisy vytesané do kamene, psané písmem, které ve škole nikdy neviděl. Všechno tu bylo zaprášené a špinavé, jako kdyby se toho desítky let nedotkla lidská ruka. Možná stovky. Mohlo to být klidně starší než dinosauři. Něco tak starobylého bylo mimo jeho chápání a čím déle se na ty znaky díval, tím víc ho bolela hlava.

Starý pastor stál za kamennou deskou, ve tváři se mu střídalo světlo a tma a plazily se po ní stíny. Když si všiml, že se na něj Jack dívá, usmál se. Temnota mu kapala z úst. Při pohledu na ten tmavý hnis se Jackovi zvedl žaludek.

„Jsme v lůně země. Tady ke mně promlouvá náš nový Pán. Celou tu dobu byl pod námi. Možná staletí. Rozbíjel jsem základy kostela tak dlouho, až jsem se potkal se zemí, a pak jsem holýma rukama odvalil kameny. A zde jsem našel našeho Pána.“

Jacob zvedl prst a dotkl se knotu svíce uprostřed kamenné desky. Ve světle plamínku se objevila postava, kterou Jack předtím neviděl. Byla vytesaná z kamene, rysy neumělé, ale nezaměnitelné. Po stranách se nahoru i dolů táhly hluboké rýhy, setkávaly se uprostřed u hrbolků představujících zuby a pokračovaly do dvou jamek místo očí. I v chabém světle Jack poznal, že to má být obličej dítěte. Znetvořené, šklebící se dítě vytesané do kamene.

Otec Jacob pozvedl modlu ke své tváři.

„Můj Pane,“ zašeptal, „přináším ti tuto oběť. Můj otče, má Omego, má pochodni, prokaž mi tu čest a dovol, abych tě uctil krví nevinného. Dnes a navěky. Dovol, abych životem a krví tohoto dítěte skropil a zavlažil pole, z něhož vyroste tvé nové království. Tvá vůle a staré zvyky jedno jsou.“

Pastorova ruka se zanořila do plamene, prostor se zaplnil mlhavou azurovou září a Jack při pohledu na zem pochopil, že se zmýlil. U nohou se mu neválely úlomky starých nádob. Byly to kosti. Tisíce rozbitých a polámaných kostí. Rozmlácené lebky a žebra naskládané na hromadách kolem oltáře.

Jack zvedl tvář k slabému proužku světla dopadajícímu z trhliny a z hrdla mu vyšel pronikavý výkřik, který rozpohyboval okolní stíny.

Před lety by takto volal boha, možná i matku. Dnes však jeho křik zanikl v chaosu, který se nahoře rozpoutal, a Jackovi se sevřelo srdce.

Nezbyl tu nikdo, kdo by ho uslyšel.

3

„Jdeš pozdě, sestro Tremlyová.“

Imogene se zastavila u vchodu do kostela a při pohledu na děsivou spoušť před sebou se snažila potlačit dávivý reflex. Šest postav v červeném stálo nad těly svých bratrů, každá držela v ruce nůž. Za nimi se schovávali jejich synové a dcery v bílém. Imogene je spočítala a srdce se jí sevřelo.

Odkašlala si. „Kde je můj vnuk? Kde je Jackie?“ Její vlastní hlas ji vyděsil. Suchý, chraplavý, zoufalý. Bývaly časy, kdy si mezi těmito stěnami dokázala zjednat pozornost bratrů a sester. To byly lepší časy. Teď si připadala slabá, bezmocná a neměla ponětí, kam tohle všechno povede. Měla šest nábojů ve zbrani, ze které naposledy střílela jako malá holka. Kdesi hluboko v srdci věděla, že to nebude stačit.

„Je s naším Pánem.“

Jedna z matek udělala krok vpřed a stáhla si kapuci. Laura Tremlyová se zadívala na svou matku s útrpným úsměvem. Na očním bělmu měla safírové skvrnky a obličej jí hyzdily černé žíly. Imogene znechuceně zalapala po dechu.

„Proboha, Lauro, co ti to udělal?“

„Otevřel mi oči, sestro Tremlyová. Ukázal nám cestu ke království na zemi. I tobě ji ukázal, ale ty ses od něj odvrátila jako Lotova žena. Jenže on udělá víc, než že tě promění v solný sloup. On znásilní tvou duši.“

Ostatní matky při jejich slovech souhlasně mručely a z jejich výsměšné nenávisti se Imogene zježily chloupky na rukou. Laura pozvedla svůj obětní nůž. Bledé světlo ozářilo dlouhé jizvy na holých pažích, staré rány z Jacobových krvavých obřadů.

„Jackie je v jámě se svým otcem a jeho krev bude prolita pro blaho světa. *A vaše také.*“

„A vaše také,“ zopakovalo pět žen. Jedna po druhé se otáčely a shazovaly své potomky dolů. Výkřiky dětí se nesly tichem kostela a Imogene ucítila v útrobach tíživý, mrazivý děs. *Ne, dobrý bože, ne, ne, ne...*

„Dnes krvácíme pro nový svět, sestry.“ Laura na ni ukázala hrotem nože, ale Imogene ji nevnímala a upřeně hleděla na ženy u trhliny. Děti jsou dole v jámě a pro jejich matky už nemá smysl déle setrvávat na tomto světě. Imogene znala slova jejich rouhačského učení nazpaměť.

Věděla, co bude následovat po předání obětních darů božstvu k poslednímu přijímání, ale nedokázala odvrátit zrak.

Pamatuj si to, šeptal jí její táta. Drž se toho. Kvůli Jackiemu.

Pět matek dětí zrozených z Jacobova semene pozvedlo čepel k hrdlu a prolilo svou vlastní krev. Z otevřených ran se řinuly potoky odporného černého oleje, který jim poskvřnil roucha. Dřevěná podlaha pod nimi zasyčela, a když jejich těla padala k zemi, zvedla se oblaka páry.

Imogene polkla a z kyselé pachuti se jí stáhla tvář. Obličej jí zalilo horko a srdce jí bušilo až v krku. Stiskla revolver a položila prst na spoušť. „Nenuť mě k tomu, Lauro, prosím. Prosím tě jako matka...”

„Má matka je pro mě mrtvá,“ odsekla Laura. „Ty jsi jen bezbožná odpadlice, která přišla zničit naše spojení s jediným pravým bohem. Ale i ty můžeš dojít spásy, když prolíješ svou krev. Krvácej s námi, kacířko. Krvácej pro milost našeho Pána.“

Všechno se seběhlo velice rychle. Když se Imogene Tremlyová později kvůli úřadům snažila vybavit si tyto okamžiky, zjistila, že jí v paměti zůstaly jen zmatené útržky. Byly rozmazané, jako kdyby se na ně dívala přes kaluž špinavé vody.

Henry Prewitt a Gage Tiptree na ni odkudsi zezadu zavolali jménem.

Laura Tremlyová zakopla o tělo bratra Adamse a její ruka při pádu opsala velký oblouk.

Imogene vykřikla, když jí čepel rozsekla levou stranu obličeje, zapíchla se do rohovky a navždy oslepila její levé oko. Padla na kolena, ruce si přitiskla na obličej, a když ucítila lepkavé teplo, začala panikařit. Kdesi nad hlavou slyšela, jak Roger ječí na Maggie a Jerryho, aby si sakra pospíšili, protože Genie je zraněná.

„Všichni budete hořet,“ vřeštěla Laura, ale pažba Henryho brokovnice ji umlčela. Henry se sklonil k Imogene. Trhl sebou, když na něho pohlédla svým zdravým okem. Zbledl, jako kdyby mu z těla otekla všechna krev, a Imogene později prohlásila, že ten večer zestárl o deset let. Ale to asi všichni.

Z trhliny v zemi se ozýval křik. Imogene vyskočila na nohy a levičkou si zakryla zraněnou levou stranu obličeje. Krev jí vytékala mezi prsty. Zastrčila si otcovu zbraň za opasek špinavých džín.

„Genie, počkej.“

„O mě se nestarej, Henry Prewitte. Naše děti jsou dole s tou zrůdou. Musíme to skoncovat.“

Než jí v tom mohl zabránit, Imogene Tremlyová doklopýtala k žebříku a spustila se do tmavých útrob Kalvárie.

Otec Jacob položil modlu zpět na oltář a zadíval se na děti. Padaly dolů jako andílci z nebes, tedy pokud by něco jako nebesa existovalo. I on si to kdysi myslel, ale onu dobu a ty lži už má za sebou. Když se pohnul, děti se zachvěly strachy. Tiskly se k sobě v hloučku jako krysy, utvořily jeden svíjející se celek, který se pokoušel odradit predátora.

Jenže on není predátor. Ne. V okamžicích, které strávil v této soukromé Getsemanské zahradě, v temnotě podzemní Golgoty, Jacob Masters rozjímal o své oddanosti a víře stejně jako o zjeveních, jež mu byla odhalena v písmu na starodávných stěnách, šepotem boha v jeho nitru.

Můj Pane, ptal se, proč krev nevinných? Proč nestačí obětovat jehně, srnu, lesní zvíře?

A jeho Pán k němu promlouval bezpočtem jazyků, cizích a zároveň známých, provokativním syčením, které mu pronikalo do mozku i srdce, do hloubi duše, a on věděl, že je to pravda: *Ale ti nevinní jsou zvířata, mé dítě. Nijak se neliší od jehňat ve tvé knize lží. Sémě nevzejde, když ho příroda nevyživí, a i země musí být nasycena. Je to má vůle, kterou jsem ve starých zvycích vyjevil na těchto stěnách.*

Jacob došel k letité zdi a špinavými prsty přejel po vytesaných nápisích, které mu byly odhaleny ve chvíli nouze. Tato nová bible mu přinesla útěchu, když ji nejvíc potřeboval. Není jiné cesty. V srdci to věděl. Nebe na zemi se může stát skutečností a jeho kořeny vyrostou zde, z hrdel šestice nevinných.

Samozřejmě, budou i další. Životodárná krev šesti dětí nestačí. Až přijde čas, děti Staufordu nakrmí chrtán jeho Pána a najdou spásu v kručícím břichu Bezejmenného tam dole.

Křik nahoře ho rušil, okrádal ho o pozornost, odváděl od meditace. Děti ve tmě fňukaly.

Přicházejí, můj služebníku. Neznabozi přicházejí, aby zabránili vzniku našeho nebe na zemi.

„Já je zastavím,“ zamumlal a zíral při tom na rytiny na stěně. Z koutků očí mu vytékaly husté pramínky zčernalého hříchu a ulpívaly na konturách jeho tváře.

Ne, mé dítě. Nezastavíš. Ale já mohu připravit tvé tělo. Mohu připravit tvou duši. Dáš mi sám sebe? Zemřeš pro mne?

Jacob Masters zavřel oči a usmál se. „Ano,“ odpověděl bez váhání. „Vezmi si mě, můj Pane.“

Plamen vycházející z modly vzápětí uhasl. Nastala úplná tma. A kdesi v té beztvaré propasti děti zaslechly tlumený výkřik svého věznitele, muže, jehož pohltila prázdnota.

ČTVRTÁ KAPITOLA

1

Imogene se zaťatými zuby vzdorovala trýznivé bolesti a sestupovala dolů do temnoty. Zaslechla nějaké zvuky – otce Jacoba, který cosi vykřikoval, a tlumený hukot podbarvující pastorův střídavě slábnoucí a silící hlas. Kromě toho rozeznala ještě vzlykot dětí a s neotřesitelným odhodláním se dál spouštěla do tmy.

„Už jdu, děti.“ Její hlas se rozlehl prostorem jako bolestný chrapot, který jí připomněl, jak je ve skutečnosti unavená a křehká. Posledních sedm let si vybralo svou daň. Kolik jich promarnila zbabělým přísluhováním? Na tohle ale nesmí myslet.

Teď záleží jen na dětech.

„Babičko Genie?“

Srdce se jí zastavilo. „Jackie? Jsi to ty, zlatíčko?“

Pohlédla dolů do pruhu světla, které seshora dopadalo na staletou hlínu, prach a kosti. Pod osvětleným kruhem zahlédla postavy. Droboučké, křehoučké postavy, hubené paže a nohy, maličké hlavičky a vyděšená srdíčka. Když zadržela dech, téměř slyšela strach, který jim svíral hrudníčky.

„Už jdu, miláčku. Už tam skoro jsem.“

„Prosím, pospěš si, babičko Genie. Jackie je zraněný a otcí se něco stalo.“

Malá Stephanie Greenová. Ten sladký hlásek by Imogene poznala kdekoli.

„Už tam skoro jsem, děti. Už jenom kousek.“

Lezla pomalu, jednu ruku si stále tiskla na obličej, druhou se přidržovala stupnic žebříku. *Pěkně krok za krokem.* Před očima se jí ve tmě míhaly barevné skvrny, točila se jí hlava, patrně ze ztráty krve, která jí bez ustání vytékala z rány. Zastavila se a opřela si tvář o příčel žebříku.

„Jsi v pořádku, Genie?“

Imogene zvedla hlavu a zamžourala do světla. Shora se na ni dívali Jerry, Roger a Henry. „Jo,“ vydechla. „Gage a Maggie se mi postarají o dceru?“

Jerry přikývl. „Ano.“

Henry vlezl na žebřík. „Jdu za tebou, Genie.“

Imogene odlepila čelo od žebříku. Tenká kovová trubka byla kluzká od její krve. Zatočila se jí hlava.

„Opatrně,“ zamumlala a obrnila se proti dunivým zvonům v hlavě. *Jdi dál*, nařizovala si v duchu. *Už tam skoro jsi.*

Za pár vteřin se nohama dotkla hliněného sloupu vystupujícího ze tmy. Vytesané schody, které od něho vedly dolů k podlaze chrámu, brala po dvou. Když se pokoušela udržet rovnováhu, křupaly jí pod chodidly zaprášené kosti zapomenutých obětí. Děti se na bolavých nohou doplazily do kruhu světla, sesypaly se na ni, skoro ji ve svém zoufalém vzrušení porazily. Až na jedno.

Zdravým okem se rozhlédla po tmavém prostoru. Jack Tremly se krčil ve stínu, takže ho ledva zahlédla.

„Babičko Genie. Myslím, že mám zlomenou ruku. Je moje máma v pořádku?“

Imogene se zamračila. „Ano, miláčku. Je v pořádku a ty taky. Zlomená ruka se zahojí, zlato. Strýček tě vynese nahoru. Tak pojďte, děti, všichni zpátky k žebříku –“

Ve tmě cosi prasklo a rozvířilo staletý prach. Děti vykřikly a schovávaly se za ni jako kuřátka hledající úkryt před bouří. V tomhle pekle je jejich kvočna a ať už ze stínů vykukuje cokoli, k dětem se to dostane jen přes její mrtvolu. Imogene vytáhla revolver a roztřeseně zamířila do míst, odkud zvuky vycházely. Když sundala ruku ze zraněného obličej, Jack zalapal po dechu.

„To nic, Jackie. Budu v pořádku. Babi už zažila horší věci.“

„Ale ale... sestra Tremlyová. Slečna Imogene. *Genie.*“

Ze zvuku Jacobova hlasu se jí zježily chloupky na krku. Pod nohama, mimo dosah světla, zakřupaly kosti. Zvedla hlavu a spatřila Henryho a Jerryho, kteří už byli skoro dole. Ulevilo se jí. Aspoň se tomu parchantovi nemusí postavit sama.

„Skončil jsi, Jacobe.“ Měla sucho v ústech, ale její hlas byl neústupný, přesto však prozrazoval slabost, kterou cítila v hlavě i kostech. „Tyhle děti nedostaneš. Já to nedovolím.“

„Tys nikdy doopravdy nevěřila, drahá. Viděl jsem to v tobě od prvního dne, kdys do kostela přivedla svou dceru. Ale stejně jsi ji u mě nechala. Pověděla ti, co jsem jí udělal?“

Imogene těžce polkla. Stáhlo se jí hrdlo. *Nesmí tě dostat, zašeptal hlas jejího otce. Pokouší se ti vlézt do hlavy.*

„To ani nemusela, Jacobe. Má to vepsané ve tváři. V očích.“

Tmou se rozlehl Jacobův smích. Děti se kolem ní semkly, přimáčkly se k sobě, jako kdyby se bály, že jim ji někdo odnese. Imogene se toho také bála.

„Přišel jsem ve jménu Pána, sestro. Ten tvůj malý parchant Jackie je toho důkazem. Počali jsme ho jen proto, abychom ho položili na oltář. Právě teď tu měla téct jeho krev. A také poteče. Možná ne hned, ale brzy. Až tu nebudeš, abys ho chránila. Až tu nebudeš, abys chránila moje jehňátka.“

Ze stínu se vynořil otec Jacob Masters. Oči mu zářily, jeskyni zalilo odporné azurové světlo, z něhož se Imogene obracel žaludek. Husté černé slzy mu stékaly po tvářích a odkapávaly z brady. Na bledé kůži se klikatily černé žíly, které mramorovaly jeho vyzáblou tvář.

„Jsem nasáklý hříchem, Genie. Duše se dá očistit jen krveprolitím, víš? Duše se dá posílit jen ohněm pokání.“ Konečky jeho prstů se zažehly jako zápalky a rozhořely se do plamenů. Ukázal na rytiny na stěnách. „Písmo našeho Pána nás učí obřadům mrtvých. Nahlédni do svého srdce a poznáš, že je to pravda. Řekni mi, že jsi sem nepřišla prolít mou krev a srovnat můj kostel se zemí.“

To ani nebylo třeba. Jacob ji dobře zná, vlastně je zná všechny. Ví, jak na ně, co na jeho stádo platí a za které nitky má zatáhnout. Imogene neměla tušení, zda to dokázal vidět odjakživa, anebo tento dar získal od té stvůry v jámě. Ať tak či tak, vnutil jí svou vůli, vemluvil se jí ve chvíli, kdy byla nejzranitelnější, hned po té autonehodě, při níž zemřel její manžel Steve.

Jacob využil její slabost, navrhl jí, aby mu dala svou dceru, aby mu dovolila s Laurou obcovat a počít obětinu. A hodná ovečka Imogene, navíc zrazená svým vlastním bohem, udělala, co si přál. Pro dobro církve. Pro příslib nebe na zemi. Pro nového boha.

Výčitky se jí usadily v břiše, pálily a šířily ji zevnitř. Po zbytek života toho bude litovat. Věděla to, a co bylo horší, věděl to i Jacob.

„Děti,“ řekla tlumenějším hlasem. „Musíte teď zavřít oči a zacpat si uši. I ty, Jackie.“ Pak už na nic nečekala. Se srdcem plným nenávisti i lítosti zvedla v roztřesených rukou otcův revolver a stiskla spoušť. Záblesk z hlavně na okamžik nakreslil na stěnu Jacobův stín. Vzápětí muž padl naznak na oltář. Kamenná soška jejich pohřbeného boha syčela v modrých plamenech.

„Genie!“ zvolal Henry, když seskočil na zem. Dopadl do podřepu a sykl, jak ho zabořila kolena. „Kristepane, holka, cos to udělala?“

Imogene přítele skoro nevnímala, jeho slova přehlušilo zvonění v uších. Popošla dopředu a postavila se nad krvácející tělo kazatele. Jacob Masters se na ni podíval sinalýma modrýma očima a zašklebil se.

„Krev a oheň,“ zamručel. „Dnes jsou tvoje, ale jednou budou i *moje*.“ Zvedl bledý prst k ráně na prsou, namočil si jeho koneček v krvi a na čelo si nakreslil jednoduchý symbol. Ucítila odporný pach spáleného masa. „Odpadlíci budou mojí branou. Smrt za život. Tak je psáno.“ Položil se a tiše se zasmál. „Jak jsem dole, tak budu i nahoře. Má vůle a staré zvyky jedno jsou.“

Imogene Tremlyová zvedla revolver a zaťala zuby. Vypálila další ránu Jacobovi přímo mezi oči a střílela tak dlouho, dokud v nich nezhaslo to odporné světlo. Dál mačkala spoušť, i když jí došly náboje, protože se bála, že se ten netvor znovu postaví. Toho strachu se nezbaví po zbytek života.

2

Muži vynesli děti z kostela a vrátili se do jámy, aby pohřbili člověka, který jim toho tolik vzal. Použili nářadí, které tu zůstalo z dob, kdy si Jacob před lety prokopával cestu do zapomenuté jeskyně. Roger, Henry, Jerry i Gage by mohli přísahat, že když stáli nad mrtvým tělem, slyšeli, jak na ně ze stínu šeptá a zpoza neviditelného závoje je proklíná.

Vykopali v zemi jámu a odkryli při tom kosti dětí, které neměly takové štěstí jako ty jejich. Jacoba Masterse do ní položili obličejem dolů, aby se díval přímo do pekla.

Když vyšli z kostela, svítalo. Maggie a Imogene seděly s dětmi ve stínu topolů na kraji mýtiny. Šest spících tělíček se choulilo v trávě u svých zachránkyň. Laura Tremlyová se krčila u nedalekého stromu, ruce měla přivázané k jeho kmeni. Chvillemi upadala do mdlob, blábolila cosi v jazycích, jimž nikdo nerozuměl a ani rozumět nechtěl.

Imogene se napila vody z Maggiiny polní láhve a přidržovala si na tváři zakrvácený obvaz. Potřebovala lékařské ošetření, ale prášky, které jí dala Maggie, prozatím utišily bolest na snesitelnou úroveň. Opřela se zády o kmen topolu a dívala se, jak její přátelé zapalují kostel.

Stáli a přihlíželi, dokud ze svatostánku Církve svatých hlasů našeho Pána nezbyla jen hromada popela na rozbořených základech. Teprve když plameny olízly nebe a v dálce zahoukaly sirény hasičů, úlevně vydechla.

Je po všem, pomyslela si. Díkybohu je po všem.

Měla pravdu.

Děti se však za třicet let probudí do děsivé noční můry.

Z DENÍKU IMOGENE TREMLYOVÉ (1)

1

Z večerního vydání Staufford Tribune, 30. srpna 1983

Sekta smrti ve Stauffordu si vyžádala 57 obětí

STAUFFORD, KENTUCKY. Podle prohlášení místních úřadů byla v pondělí brzy ráno nalezena těla 57 mužů a žen, kteří zřejmě spáchali hroznou sebevraždu.

Pracovníci tísňové linky potvrdili, že v pondělí ráno kolem půl sedmé jim byl nahlášen požár kostela nedaleko silnice u Dávlova potoka. Zásahující jednotky dorazily na místo asi v 7.05 a našly tam třináct přeživších, kteří je zavedli k hořícímu kostelu.

„Nedalo se nic dělat,“ řekl velitel hasičů Doug Stewart. „Na takto izolovaném místě jsme mohli pouze zabránit rozšíření požáru na okolní stromy.“

Podle náčelníka stauffordského policejního oddělení Davida Bella se příslušníci Církve svatých hlasů našeho Pána připravili o život vlastní rukou, patrně během jakéhosi náboženského obřadu. „Stále se pokoušíme zjistit podrobnosti. Očividně je tu řada otázek a nějakou dobu potrvá, než to celé pochopíme,“ prohlásil náčelník Bell a dodal: „Za dvacet let, co sloužím u sboru, jsem nic strašnějšího neviděl.“

Vzhledem k probíhajícímu vyšetřování úřady nezveřejnily jména třinácti přeživších ani jména obětí. Kancelář koronera okresu Whately odmítla událost komentovat.

2

Z Landon Herald, 1. září 1983

Vyšetřování sebevražd ve Staufordu pokračuje

STAUFORD, KENTUCKY. Místní úřady nadále shromažďují informace o hromadné sebevraždě, k níž došlo v neděli v pozdních večerních hodinách za městem Stauford. Církev svatých hlasů našeho Pána byla známá náboženská komunita sídlící v části národního parku Daniela Boona, které místní říkají Ďáblův potok.

Podle člena městské rady Wallace Gettyho se vyšetřování momentálně zaměřuje na osobu Jacoba Masterse, zesnulého reverenda církve. „Každý obyvatel Staufordu vám řekne, že Masters prostě uměl mluvit,“ vyjádřil se Getty. „To, co se stalo, mě šokuje, ale nepřekvapuje.“ Na žádost, aby svá slova vysvětlil, Getty odmítl reagovat.

Církev svatých hlasů našeho Pána založil v roce 1919 Thurmond Masters. Podle dostupných záznamů ji po otcově smrti v roce 1957 převzal Jacob Masters. Čtenáři *Landon Herald* si možná vzpomenou, že Jacob Masters byl vyšetřován pro podezření ze zneužívání dětí. V době uzávěrky je vyšetřování kvůli nedostatku očitých svědků na mrtvém bodě.

3

Z Breyersburg Bugle, 27. března 1985

Opatrovnictví pro staufordskou šestici

STAUFORD, KENTUCKY. Šest nezletilých, kteří osiřeli během tragické hromadné sebevraždy v roce 1983, bylo svěřeno do péče svých prarodičů. Ve čtvrtek to oznámil soudce Thomas Mercer. Soud rozhodl po mnohaměsíčním jednání, které se stalo terčem kritiky veřejnosti.

„Soud promluvil,“ prohlásil po vynesení rozsudku Glenn Wolfard, právník hájící zájmy jedné rodiny. „Uplynulé měsíce byly pro všechny zúčastněné velmi náročné. Důležité je, že nyní se můžeme přes tuto děsivou tragédii přenést a umožnit dětem, aby vedly normální život.“

„Staufordská šestice“, jak se říká šesti nezletilým, kteří byli v roce 1983 zachráněni během hromadné sebevraždy v místním kostele, se stala předmětem ostré bitvy mezi představiteli státu a města. Návrat

těchto dětí do veřejného vzdělávacího systému i nadále rozděluje občany Staufordu.

„Nechceme, aby ty poskvrněné děti ze sekty otrávil staufordskou mládež,“ prohlásil náčelník staufordského policejního oddělení David Bell. Podle listu *Stauford Tribune* tato slova pronesl vloni v prosinci na plánovaném protestním shromáždění. Bell spolu s dalšími občany minulý týden předložil soudu petici s více než tisícovkou podpisů. Po vynesení rozsudku se kancelář náčelníka Bella odmítla k věci vyjádřit.

4

Z Usenet Newsgroup alt.urbanlegends.ky, 13. června 1995

Slyšel někdy někdo o Ďáblově potoku?

(Pozn.: První zmínka o neštěstí na internetu. –Genie)

Uživatel alien-head22 napsal: „Na tohle koukněte. Všichni. Je to pořádný humus. O tom místě u Cumberlandského vodopádu jsem se před chvílí dozvěděl od mámy. Ďáblův potok. Stál tam starej kostel. Pár vidláků tam uctívalo satana a teď to celý shořelo. Máma mi vyprávěla, že tam kdysi chodila s kamarády na piknik, prý tam vídali hodně divný věci. Víte o tom někdo něco?“

Uživatel Bulls-Fan23 napsal: „Si piš, tam jsem byl. A tam jsem taky vyprstil tvou mámu.“

Uživatel cowjot47 napsal: „No jasně, já o tom slyšel. Táta mi říkal, že tam stahovali děti z kůže a věšeli kusy jejich těl na stromy. Fakt úchylná sračka.“

Uživatel meetwood-flack napsal: „Není to kousek od Psiho potoka? Já slyšel, že tam na stromech visely kusy psů, prej aby tam nelezli lidi.“

Uživatel alien-head22 napsal: „Ptal jsem se mámy a říkala, že to je kousek od Psiho potoka. Prej tam viděla ve stromech stíny. Děsivý postavy bez tváře, co visely v lese a sledovaly lidi. Všichni měli modré oči. A prej tam byly slyšet strašidelný hlasy, něco šeptaly, a tak moje máma a její kamarádi radši rychle utekli.“

Uživatel BullsFan23 napsal: „Kolik ti je, alien_head22? Tipnul bych ti tak 12.“

Uživatel alien-head22 napsal: „Je mi dost, abych ti vopíchal mámu.“

Uživatel meetwood-flack napsal: „Jdi do prdele.“

Přízrak ze Staufordu v Kentucky

Touto roční dobou redaktoři *Lexington Quarterly* s oblibou píší o svých oblíbených strašidlech a legendách. Některé z kentuckých legend jsme už probírali (viz podzimní vydání z roku 2007 o „křupanské bestii“ nebo článek z roku 2011 o hospodě Bobbyho Mackeyho, ve které straší), ale letos jsme se rozhodli vyzvat vás, čtenáře, abyste se s námi podělili o své oblíbené hrůzostrašné pověsti. Jeden z vás nám poslal příběh, který je podle našeho názoru obzvláště znepokojivý a děsivý, jelikož vychází ze skutečných událostí. Tato legenda je natolik zneklidňující, že dokonce i náš šéfredaktor odmítl pořídit reportáž přímo z místa.

Na návrh našeho čtenáře jsme se tedy ponořili do dějin malého železničního městečka jménem Stauford. Nachází se kousek od hranice s Tennessee, asi sto třicet kilometrů jižně od Lexingtonu, s nímž ho spojuje mezistátní dálnice I-75. Na první pohled by se mohlo zdát, že se v tomto koutu Kentucky žije svérázným, idylickým životem a že na tomto pokojném místě mohou rodiny v relativním klidu a pohodlí vychovávat své děti. Ale jak sami uvidíte, Stauford má i svou temnou stránku, na niž by většina jeho obyvatel nejraději zapomněla.

Legenda o přízraku od Ďáblova potoka vznikla v sedmdesátých letech dvacátého století, i když podle některých pramenů je ještě starší. Výstřední reverend Jacob Masters tam kázal poněkud zvláštní víru –

(STRÁNKA JE ROZTRŽENÁ)

– legenda o Ďáblu potoku je tedy děsivým příběhem na strašení dětí, příběhem, který občas ožívá díky přízraku jménem Jacob Masters, který dodnes straší v okolních lesích. Pár internetových diskuzí, které jsme objevili, se zmiňuje o temných stínech a tlumených hlasech šeptajících mezi stromy. Příspěvky obvykle doprovázejí rozostřené, zrnité fotografie, z nichž se nedá skoro nic vyčíst. Mnohem zajímavější ovšem je, že i přes usilovné pátrání se nám nepodařilo najít jedinou zmínku o těch, kteří strašlivé události v roce 1983 přežili.

Z ohnivého pekla tehdy vyvázlo šest dětí, které místní média od té doby nazývají „staufordskou šesticí“, jelikož podle zákona nesměla být zveřejněna jejich skutečná jména. Podle dostupných pramenů byly všechny děti svěřeny do péče svých prarodičů, kteří k sektě kdysi také

patřili, ale opustili ji, když se v ní začaly dít šílené věci. Až na jediný článek ve *Stauford Tribune*, který vyšel u příležitosti pátého výročí této děsivé události, se veškeré zmínky o přeživších zřejmě ztratily v propadlišti dějin. Staufordská šestice je tedy dodnes stejnou záhadou jako sám reverend Jacob Masters a i po třiceti letech zůstává bez odpovědi otázka: *Co se stalo se staufordskou šesticí?*

DRUHÁ ČÁST

PŘECHODOVÉ RITUÁLY

Stauford, Kentucky

Současnost

PÁTÁ KAPITOLA

1

Jack Tremly zneklidněl, když na dálnici minul ceduli s nápisem STAUFORD – 30 km. Byl unavený a nervózní, protože včerejší noc strávil v nepohodlné posteli bezejmenného motelu za řekou u Cincinnati. Jak se to město jmenovalo? Newport? Vlastně to bylo jedno, Jack už v životě viděl spoustu špinavých děr a na první pohled poznal, že mezi ně patří i Newport.

Jedna jeho část chtěla jet dál. Od Staufordu v Kentucky ho dělilo jen pár hodin jízdy po I-75 a čím dřív dorazí, tím dřív všechno vyřídí. Jiná část, ta, která se občas probouzela s křikem do tmy, si přála co nejvíc oddálit nevyhnutelné. Tahle část do Staufordu vůbec jet nechtěla a měla pro to dobrý důvod.

Úzkost sílila s každým kilometrem. Minulost ho pronásledovala jako ledový stín a Jack měl pocit, že tenhle stín je mu celý život v patách a s přibývajícím věkem je čím dál tím mrazivější. Stauford opustil před dvaceti lety a dnes se sem poprvé vrací. *Jestlipak ohně stále ještě hoří*, napadlo ho.

Ranní rozhlasové vysílání přehlušilo bzučení. Jack s úsměvem stiskl tlačítko na volantu a přijal hovor.

„Ano, zlato?“

„Na to, že je všední den a navíc brzo ráno, zniš nějak moc čiperně. Jsi v pohodě? Anebo tě tam drží jako rukojmí? Jestli jsi v nebezpečí, dvakrát frkni.“

Hlas jeho agentky byl přesně tím, co po ránu potřeboval slyšet. Carly Dawesová ho uměla povzbudit buď svou absolutní profesionalitou, anebo suchým humorem. Nejspíš obojím.

„Neboj, kotě. Ani tenkrát jsem mezi místní nezapadal a pochybuju, že se na tom dá něco změnit.“